

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 650/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 363/2014 z 10. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“)

uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 363/2014 z 10. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci žalobcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobcovia“) proti sťažovateľovi ako žalovanému v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby rozhodol uznesením č. k. 18 C 391/2013-57 z 2. apríla 2014 tak, že konanie zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu žalobcami.

Proti uzneseniu okresného súdu podali žalobcovia odvolanie a navrhli, aby krajský súd toto uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd o odvolaní rozhodol napadnutým uznesením, ktorým uznesenie okresného súdu vo veci samej potvrdil. Žalobcov zaviazal, aby sťažovateľovi nahradili trovy odvolacieho konania v sume 83,87 €, pričom sťažovateľ si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 453,82 €.

K porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dodatkového protokolu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že „*odvolací súd nepriznal Sťažovateľovi ako žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu, v akom si ich tento v súlade s platnou právnou úpravou... uplatnil...*“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že si uplatnil náhradu trov konania podľa § 9 a § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom odmenu za jeden úkon právnej služby určil z tarifnej hodnoty – a to ceny dosiahnutej vydražením nehnuteľnosti, ktorá predstavovala 21 100 €. Podľa sťažovateľa krajský súd vec nesprávne posúdil, keď aplikoval § 11 ods. 1 vyhlášky, vychádzajúc z toho, že predmetom konania bolo určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, t. j. predmet konania bol neoceniteľný peniazmi. Krajský súd v napadnutom

uznesení poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení sp. zn. 2 M Cdo 18/2008 z 30. novembra 2009.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza argumentáciu, podľa ktorej neobstojí aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, pričom v prvom rade poukazuje na to, že v konaní o určenie neplatnosti dražby je vždy predmetom dražby určitá vec alebo súbor vecí, ktorých hodnotu možno bez ťažkostí určiť, *„pretože bola stanovená v procese samotnej dražby ako cena dosiahnutá vydražením a navyše pri nehnuteľnostiach je to vždy cena sprevádzaná znaleckým posudkom. Cena dosiahnutá vydražením, tak predstavuje aktuálnu a reálnu hodnotu predmetu sporu... Výsledkom konania o určenie neplatnosti dražby je navrátenie vlastníckeho práva k veci s reálnou a jednoducho vyčísliteľnou hodnotou, ktorá bola predmetom dražby, a to prostredníctvom výroku súdu, ktorým vyhlási dražbu za neplatnú, čím zaniknú účinky príklepu a dochádza k reálnemu navráteniu do predošlého stavu, inak navráteniu vlastníctva.“*

Sťažovateľ tiež argumentuje tým, že úspešný žalobca v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby opäť získa vlastnícke právo k predmetu dražby, pretože dochádza automaticky k zániku účinkov príklepu. Konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je takto vo svojom dôsledku aj konaním o určenie vlastníckeho práva preto, že *«ak v prípade žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je hodnotou veci samotná nehnuteľnosť, a výsledkom konania určenie vlastníka, tak rovnako v prípade konania o určenie neplatnosti dražby, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť, je hodnota sporu jednoducho vyčísliteľná a výsledkom sporu, je rovnako účinok stanovenia vlastníckeho práva v prospech bývalého vlastníka. Predmet dražby - nehnuteľnosť musí byť vždy ocenený znaleckým posudkom, ktorý je rovnako podkladom aj pri určení hodnoty v prípadoch sporov o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti a rovnako je súdu známa reálna hodnota nehnuteľnosti ako cena dosiahnutá vydražením, t. j. číselné vyjadrenie hodnoty veci...»*

Cieľom konania o určenie neplatnosti dražby je zvrátenie jej účinkov vo vzťahu k navrhovateľovi (vlastníkovi) a predmetu dražby, ktorý je objektívne ocenený určitou peňažnou sumou, a obnovenie stavu pred vykonaním samotnej dobrovoľnej dražby, čo je analogické, ak nie doslovne identické ako v prípade žalôb o určenie vlastníckeho práva

k nehnuteľnosti. Uvedené napokon vyplýva aj z ust. § 21 ods. 5 zákona o dobrovoľných dražbách v zmysle ktorého „ak vydražiteľ zmaril dražbu alebo ak súd určil dražbu za neplatnú, účinky príklepu zanikajú ku dňu príklepu.“».

Sťažovateľ ďalej uvádza, že účelom vyhlášky a konkrétne aj § 10 ods. 2 je adekvátna odmena za poskytnuté právne služby, ktorá by mala okrem iného odrážať aj zložitosť a význam veci pre klienta, pričom je rozdiel, ak advokát poskytuje právne služby v konaní, ktorého predmet má zanedbateľnú hodnotu, prípadne ak má hodnotu 21 100 €. Preto v prípade sporov, *„kde môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknuté vlastnícke právo vydražiteľa, preto považujeme za správne, aby bola odmena určovaná s ohľadom na hodnotu veci, ku ktorej hrozí mandantovi strata vlastníckeho práva, pretože je s tým logicky spojená vyššia zodpovednosť advokáta za kvalitu poskytovaných právnych služieb“.*

Sťažovateľ tiež poukazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 119/2012-24 zo 16. mája 2012 a na právne závery v ňom vyslovené, ktoré sa vzťahujú na určenie základu pre vyčíslenie trov právneho zastúpenia v konaniach o určenie vlastníckeho práva.

Rovnako tak sťažovateľ uvádza rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 4/2008 z 18. marca 2008, v ktorom konajúce súdy pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzali v konaní o neplatnosť dražby z hodnoty draženej veci.

Podľa sťažovateľa nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012 bol prelomovým, keďže ústavný súd *„zaujal jasné stanovisko k otázke náhrady trov konania v určovacích sporoch a preklenul tak právnu neistotu prameniacu z nejednotnosti rozhodovania o danej otázke, ktorá bola zrejmá aj pri pohľade na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu SR. Zároveň došlo k prelomeniu právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. k. 2 M Cdo 18/2008 zo dňa 30. 11. 2009, na ktorý odvolací súd odkazoval.“.*

V súvislosti s právnym záverom v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 18/2008 poukazuje sťažovateľ na to, že predmetom takmer každého konania je posúdenie súladu určitého právneho úkonu s právnymi predpismi.

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že *„priznaná náhrada trov konania by mala odrážať reálne vynaložené náklady zastúpeného, ktoré v tomto prípade boli vyššie ako Krajským súdom v Trnave priznaných 83,87 €“*.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľ uvádza:

„Nárok Sťažovateľa na priznanie odmeny za právne zastúpenie hoci vznikol v súvislosti s procesom (občianskym súdnym konaním) a je upravený v procesnom predpise (OSP), je svojou povahou nárokom hmotnoprávnym, a je tak krytý ústavne zaručeným právom legitímneho očakávania uspokojenia daného nároku. Aj podľa názoru Ústavného súdu SR by ochrana legitímneho očakávania, ako integrálnej súčasť základného práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR mala nájsť reflexiu v jednotlivých normách jednoduchého práva, resp. v ich výklade, ktorý podávajú všeobecné súdy.“

Podľa sťažovateľa z nálezov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 119/2012 vyplýva, že okolnosť *„náhrady trov konania pritom jednoznačne dosahuje ústavnoprávnu dimenziu...“*.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo... (sťažovateľa, pozn.) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na legitímne očakávanie nadobudnutia majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na právnu pomoc podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd bolo porušené.“

Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Krajského súdu v Trnave, č. k. 23 Co/363/2014-75 zo dňa 10. 12. 2014 a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť... (sťažovateľovi, pozn.) trovy právneho zastúpenia v sume 908,48 EUR na účet právneho zástupcu... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 26. októbra 2015 doplnil svoju sťažnosť opakovaným predložením príloh, ktoré už priložil k sťažnosti doručenej 23. februára 2015.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namieta právny názor krajského súdu v napadnutom uznesení v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania. Krajský súd v napadnutom uznesení z 10. decembra 2014 potvrdil uznesenie okresného súdu vo veci samej. V rámci rozhodovania o náhrade trov odvolacieho konania krajský súd uviedol:

„Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. mala v odvolacom konaní úspešná žalovaná právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Náhradu trov si uplatnila podľa § 9 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z..., pričom odmenu za jeden úkon právnej služby stanovila z tarifnej hodnoty vo výške ceny vydraženia predmetnej nehnuteľnosti dosiahnutej v dobrovoľnej dražbe, t. j. 21.100 eur. Odmena za jeden úkon právnej pomoci tak predstavuje 370,14 eur bez DPH.

Odvolaací súd sa však s takýmto výkladom žalovanej nestotožnil, pretože predmetom sporu nebolo vlastníctvo nehnuteľnosti, ale určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, v ktorom sa malo posúdiť, či preskúmaný úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. Záver odvolacieho súdu je v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyjadrenom v uznesení sp. zn. 2 M Cdo 18/2008 z 30. 11. 2009.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia bolo preto potrebné vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 156/2009 z 29. 03. 2010)...

Na základe uvedeného priznal odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v zákonnej výške, a to za jeden úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky - vyjadrenie k odvolaniu žalobcov, doručené súdu 29. 05. 2014 v sume 61,85 eur + režijný paušál 8,04 eur + 20 % DPH (nakolko právna zástupkyňa žalovanej je podľa priloženého osvedčenia o registrácii v spise platiteľkou DPH) = 83,87 eur.“

Z argumentácie sťažovateľa v sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu z 10. decembra 2014. Sťažovateľ nesúhlasí s aplikáciou § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, na základe ktorej krajský súd určil tarifnú hodnotu veci v odvolacom konaní, ktorá je základom pre výpočet odmeny za jeden úkon právnej služby. Podľa sťažovateľa predmet konania bol oceniteľný peniazmi, preto mala byť tarifná hodnota veci určená podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky.

V prvom rade ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Krajský súd v napadnutom uznesení odôvodnil právny záver o aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky pri určení tarifnej hodnoty vecí odkazom na judikatúru najvyššieho súdu, a to na uznesenie sp. zn. 2 M Cdo 18/2008 z 30. novembra 2009. Najvyšší súd v predmetnom uznesení uviedol:

„Výpočet trov právneho zastúpenia pozostávajúcich z odmeny advokáta a náhrad jeho hotových výdavkov sa spravuje vyhláškou č. 655/2004 Z. z., ktorá sama však otázku možnosti určenia hodnoty sporu v prípade konania o určenie platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nerieši. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (tzv. stará advokátska vyhláška) túto otázku výslovne upravovala vo svojom ustanovení § 13 ods. 7, podľa ktorého vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, vo veciach určenia, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, pri preskúmaní rozhodnutí iných orgánov, ak je ich predmetom vec, právo alebo plnenie oceniteľné peniazmi, patrí základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa odseku 1 z hodnoty tejto veci, práva alebo výšky tohto plnenia. Ustanovenie § 13 ods. 7 vyhl. č. 163/2002 Z. z. však nemožno aplikovať na výpočet odmeny advokáta podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z., platnej a účinnej v čase celého konania vo veci. V zmysle ustálenej súdnej praxe, ako aj rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci. Tento postup reflektuje jednotu

základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu. Nemožno tiež opomínať skutočnosť, že predmetom konania o určenie neplatnosti právneho úkonu, v tomto prípade kúpnej zmluvy, je posúdenie, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. Pri výpočte trov právneho zastúpenia treba preto v prípadoch sporov o určenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.“

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na také rozhodnutie najvyššieho súdu, z ktorého vyplýva záver, že v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu je predmet konania neoceniteľný peniazmi, preto tarifnú hodnotu veci v takomto konaní je potrebné určiť podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, pričom podľa krajského súdu tieto právne závery možno aplikovať aj v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby.

Z tohto pohľadu považuje ústavný súd právny záver krajského súdu – o spôsobe určenia tarifnej hodnoty veci v odvolacom konaní ako základu pre výpočet odmeny právneho zástupcu za jeden úkon právnej služby za jeden z možných prístupov k interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy a za ústavne udržateľný (m. m. IV. ÚS 420/2013). V okolnostiach posudzovanej veci preto nemožno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, takto neumožňujú prijať záver o porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu.

Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012, na ktorý odkazuje sťažovateľ na podporu právneho názoru o aplikácii § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky pri určení tarifnej hodnoty veci, ústavný súd poukazuje na svoje skoršie uznesenie sp. zn. III. ÚS 510/2015 z 20. októbra 2015, ktorým ústavný súd rozhodoval o inej sťažnosti sťažovateľa namietajúceho aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. V predmetnom uznesení ústavný súd uviedol, že jeho

judikatúru nemožno posudzovať paušálne, bez toho, aby sa rozlišovalo, čo tvorí predmet sporu. V uznesení z 20. októbra 2015 ústavný súd uviedol, že nález sp. zn. I. ÚS 119/2012 sa týkal nákladov konania, ktorého predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k určitej veci (osobnému automobilu) s tým, že tarifnú hodnotu veci na účely výpočtu trov právneho zastúpenia je potrebné určiť podľa § 10 ods. 1 vyhlášky, vychádzajúc z hodnoty (ceny) veci, vo vzťahu ku ktorej sa určuje vlastnícke právo. Tieto závery vzhľadom na odlišný predmet konania nemožno aplikovať v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v prerokúvanej veci nemohol opomenúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že sťažnosť smeruje proti výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým krajský súd priznal sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,87 €, pričom tento vyčíslil trovy právneho zastúpenia v sume 453,82 €, čím mu krajský súd nepriznal uplatnenú náhradu trov konania v sume 369,95 €. V danom prípade ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet sporu tak, že ide o vec nižšieho významu (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal z toho, že ak Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“; účinný v čase rozhodovania krajského súdu a aj v čase podania sťažnosti ústavnému súdu, pozn.) vylučoval u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagateľných vecí bolo v zmysle § 238 ods. 5 OSP neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Tento záver je relevantný aj v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, keďže v § 238 ods. 5 OSP má svoje vyjadrenie aj v § 422 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne

posúdenie esenciálne. Táto skutočnosť totiž už sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016